

Тодоръ.

Ти все за тѣхъ мислишь, а за името на баща си, на чича си ни поменъ. Ей вече на всѣкъдѣ се заприказва за твоята дружба съ моряцитѣ; шушукана се, че —

Еремия.

(Нетърпеливо.) Никакво шушукане. Азъ не върша потайни работи. Моето дѣло е на лице и азъ ще излѣза прѣдъ всички съ данни на рѣцѣ.

Тодоръ.

(Гледа го очуденъ.) Гледамъ те и се чудя. Та можешъ и най-силенъ да си, но щомъ това е противъ едно цѣло население — нѣма да те срѣщне удобренне. Ето вече всѣки мѣмри противъ тебе, заканиятъ се и сигуръ ще ти напакостятъ.

Еремия.

Всичко това азъ го очаквахъ, защото знаяхъ, че новиятъ маякъ не ще се ирави — И то не на всички, разбира се; защото, увѣренъ съмъ, ако вие имъ разправите онова, що причинява стариятъ маякъ, моето дѣло ще бѣде прѣгърнато съ пѣсни, а не както казвашъ ти и както се подстрѣкватъ ония нехранимайковци, които нощесъ —

Тодоръ.

(Раздразненъ.) А защо се изказвашъ тъй — Нѣкакъ загадъчно: казвашъ *вие*. — Че азъ какво съмъ?

Еремия.

(Съ насмѣшка.) Хайде де! Че и ти си противъ новия маякъ и —

Тодоръ.

Да, защото —

Еремия.

(Прѣсича го) Защото ще присѣхне търговийката.

Тодоръ.

(Обидено) Такова неуважение.